

CAO News 11

Horolezecký časopis severočeského regionu č.064

HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

WWW.VRCHOLKY.CZ

Ročník 6, číslo 064

-- Since 1999 --

Listopad 2004

SOUČASNÉ
HOROLEZECTVÍ..

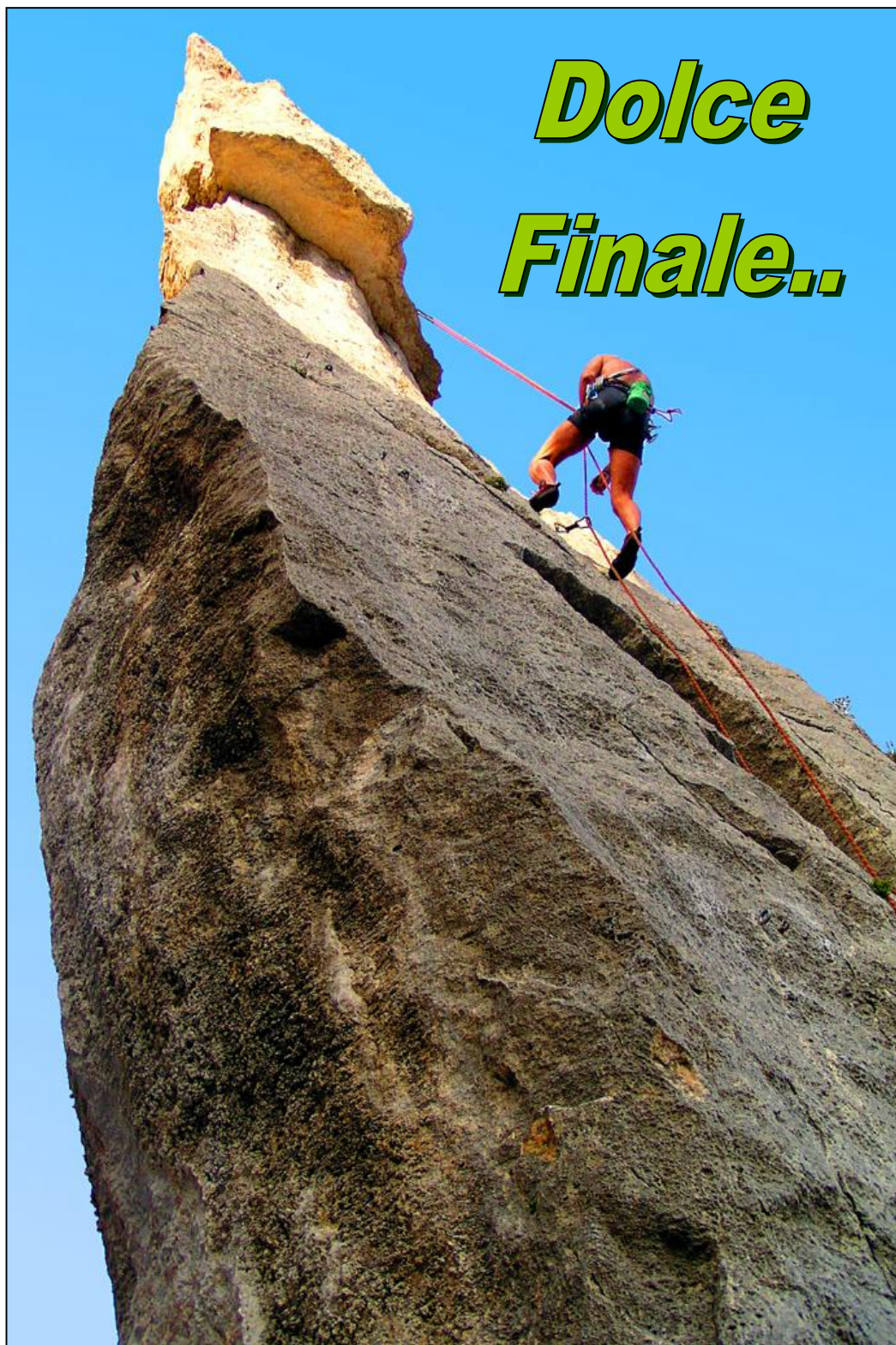

WARREN
HARDING

„Současné dění v horolezectví je naprosto úžasné, ať už je to dobře nebo špatně. Ale nemohu se ubránit dojmu, že dnešní horolezci už nezažijí tolik legrace. Mimořádný důraz je kladen na volné lezení na vysoké úrovni a na rychlost. Téměř jako by se každý snažil stát se olympijským atletem...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Fatální šestka
- ✓ Španělská cesta
- ✓ S Rybiškou v Tatrách
- ✓ Dolce Finale
- ✓ Paklenica F<30
- ✓ TAŠOV – odtajněno!!
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ a mnohé další...

* Tre Frati – Mittelnahrt 6a**, Finale Ligure, foto © 2004 Jiří Kudrna Kudrnáč

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

Říjnová schůzka se konala 6.10. v restauraci **BARABŮZNA**. Vyzkoušeli jsme vnitřní prostory a vešli jsme se, jen nás zpočátku trochu rušila hudba z reproduktorů, kterou se paní vedoucí nějak nedařilo samostatně vypnout (jen současně s osvětlením – třeba to má nějaký hlubší smysl..). Podívat se na nás přišel kamarád **Jan Jěňa Paul**, který se zotavoval po nedávném pádu.

Program říjnové schůzky:

- **Členské příspěvky ČHS.** Ze svazu je zatím ticho po pěšině, takže předpokládáme stejnou výši jako letos, tj. 300,- Kč. Funkce pokladníka se ujal **Petr Jícha**. Od příští schůze je možno platit, naposledy v prosinci. Nebude se tentokrát doobjednávat! Kdo nestihne zaplatit, musí si průkazku zařídit sám.
- **HOB. Jaromír Pospíšil** přinesl propozice na jubilejní XXX. horolezecký orientační běh.
- **Časovky.** Vyhodnocení podzimní části, výsledovky a velké poděkování **Jiřce Mišítkové**, která vzala organizaci do svých rukou.
- **Poslední slanění.** Bude 27.11.2004 na chatě v Dolním Žlebu. **Jarda Uher** si vzal na starost dřevo (14.10. v 15.00 hod.), dobrovolníci budou ještě vyzváni e-mailem.
- **Hřeben Krušných hor.** Poslední upřesnění, kdo pojede vlakem nutno nahlásit závazně **Jardovi Uhrovi!**
- **Rozlučka s letním časem.** Letos opět u Kostí v D.Ž.. Podle počasí dopoledne lezení, večer posezení při kytarách.
- **Noví členové a přestupy z jiných oddílů:** **Martina Mářa Motlíková** z Abertam, **Miluše Palušová** ze Slovenska a **Barbora Vechová** z Janova. Vítejte mezi nás!
- **Ivan Náhlík alias Maršal Malinovski.** Konečně jsme mohli být na vlastní uši svědky heroickému příběhu Ivana Náhlíka na Piku Korženěvské. Abychom vyprávění umocnili i smyslovými orgány chuti, prokládali jsme jednotlivé zkazky řádnými stakany Stoliční. V mnohých pak večerní povídání doznávalo ještě celý následující pracovní den. Inu, tak to má být...

★ Nové členky CAO Děčín ★

Martina Mářa Motlíková

Bára Vechová

Miluše Palušová

Krásný podzim plný lezecké pohody a zážitků!!

Horám zdar!

Foto © 2004 Zdeněk Vajsharó Vaishar

Fatální šestka

Jižní stěnou na Jánusovu věž

Jarda Kukla ml.

HO Rot Sport

Je konec června, stojíme s kamarády pod Jánusovou hlavou, snad nejcharakterističtější věží Tisiských stěn. Mám rád věže a tahle se mi líbí už dlouho. V průvodci zkoumáme nástup do šestkové Jižní stěny. To nebude problém přelézt, říkám si. Stále dokola si opakuji popis cesty v průvodci a obcházím věž.

Nastupuji do stěny. První metry jdou krásně. Dostávám se ke kruhu, cvakám ho. Myslím na popis cesty v průvodci: Od kruhu vlevo za hranu do S stěny, tou do díry... Když vlevo za hranu, tak vlevo za hranu, říkám a nalézám do hrany. Chyty ubývají, ruce slábnou. Marně pátrám po klíčovém chytu – žádný není. Tělo v mírném převisu mi neumožňuje odpočívat. Vzdávám.

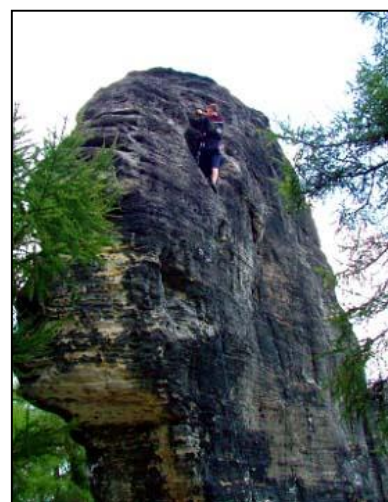

Z posledních sil slézám zpět ke kruhu, nechci odsakovat – ještě nikdy jsem nemusel odsakovat. Začíná krápat, slaňuji a končím úsilí o výstup. Odcházíme, ale slibuji si, že se sem ještě vrátím a cestu prostoupím.

Je konec července, opět jsme pod Jánusovkou. Nastupuji do stěny, situace se opakuje. Ke kruhu krásně, na hranu to nejde. Jsem na stejném místě se stejným problémem jako před měsícem. Vědomí se ptá samo sebe: Vede tudy vůbec ta cesta? Není to chyba průvodce? Otazníky se množí, sil opět ubývá. Znovu se vracím.

Od kruhu vpravo jde přímá varianta jižní stěny za VIIa. Zkouším ji. Oproti tomu, v čem jsem byl před chvílkou se mi zdají její chyty jako obrovská madla. Konečně jsem na vrcholu.

Až tam mi dochází, že jsem ve stěně zabloudil. Místo vlevo za hranu, by tam mělo spíš stát: od kruhu traverz vlevo za hranu až do S stěny. Nákres cesty v průvodci taky mate.

Nakonec jsem rád, že jsem šel variantou. Tah lana při lezení původní Jižní stěny na Jánusovku musí být totiž hrozný...

Španělská cesta

S kamarády za lezením a létáním..

Václav Storzer
HO Doprava Děčín

Ahoj kamarádky a kamarádi na laně! Právě si přepisují vylezené cesty do svého deníku, a tak mi to nedá, abych se v krátkosti nezminil o krásných zážitcích, které mám za sebou. Před několika dny jsem se vrátil ze Španělska, kde jsem byl s kamarády Michalem Burdou, Rostou Sedlickým a Jardou Uhrem.

Po dvaceti hodinách jízdy jsme dorazili přes Cheb, Norimberg, Karlsruhe, Mulhose, Besencon, Lyon, Perppingham a Andoru do Trempu. Asi 15 km od Trempu jsme naši cestu ukončili u nádraží ve vesničce Cellers. Během siesty odešli kluci shánět průvodce a potřebné informace.

Kromě lezení sebou totiž kluci měli i padáky, s kterými se se střídavými úspěchy pouštěli z různých startovaček k mé hrůze vysoko do oblak. Nejvíce obdivu sklízel se svým šitým padákem Jarda Uher. Říkali jsme mu Batman a obdivovali jsme ho nejen my, ale i všichni okolo. Podrobnosti o výškách a názvech startovaček se zájemce dozví od kamarádů, nicméně rekord v délce letu udělal Michal, který byl v oblacích nepřetržitě 138 minut.

Mimo jednoho dne, který jsme strávili při zpáteční cestě ve Francii v Ordonu, jsme během pobytu ve Španělsku nezažili mráček na obloze, takže od rána do večera sandály a opalovačka, každý den koupačka v řece nebo ve vodních nádržích. Řeka Montsec d'Ares, na které jsou přehrady, se místy rozlévá do šířky, kde vypadá s ostrůvky a zákrutami jako velké jezero, nám poskytla hlavně po lezení krásné osvěžení. Kluci létali z vrcholu Montsec d'Ares a většinou přistávali v kempu v údolí.

Mimo této oblasti jsme navštívili taky Vilanovu de Meiu, kde jsme strávili druhou část pobytu. O lezení se ještě zminím, ale tady se klukům s padáky dařilo ještě víc, protože měli možnost podle směru větru startovat ze dvou vrcholů.

Co se lezení týče, tak náš tým byl rozdělen jak věkově, tak výkonnostně do dvou skupin. Já s Jardou Uhrem, jako důchodci, jsme se snažili mladým klukům šlapat na paty. Samozřejmě v obtížnosti jsme jim nestačili, ale přes 50 cest za dva týdny pobytu je slušný výkon a z toho 8 cest (na tom lepším konci lana) klasifikace 6a.

Musím se zmínit o úrazu, který se stal 4. den našeho pobytu Jardovi. Při pokusu vylézt jednu těžkou dlouhou cestu si odsedl asi 3-4 m nad zemí do lana, to se natáhlo jak guma a Jarda přistál na pahýlu stromu u nástupu. Napíchl se do zadní části stehna, a tak po prvním ošetření, které mu poskytl Rost'a, jsme museli do městečka Trempu, kde mu v nemocnici ránu ošetřili, dali tetanovku a zašili pěti stehy. K radosti nás všech už třetí den po úraze Jarda nejen lezl, ale opět okouzloval se svým Batmanem na každé startovačce.

Krásných příhod a kamarádkého žertování jsme za ty dva týdny pobytu zažili opravdu hodně. Každý den jsme při pití výborného francouzského vína pod hvězdnou oblohou vyprávěli dlouho do noci. Spali jsme bez problémů volně

v přírodě, kde byla v dosahu výborná pitná voda z pramene, a tak všem mohu doporučit. Podrobnosti o oblastech vám jistě rádi poskytnou Michal nebo Rost'a.

Na závěr vám napíšu pár vět ze svého deníčku „Zápisky z cest“:

„Bylo to dávno před lety, divočina zavolala a srdce trampů ozvěnou na volání se ozvala“ - tato slova z písničky „Svatojánské proudy“ mi při krásném večeru ve Španělsku připomínají dobu dětství, kdy jsem si jako malej kluk vlezl k tátovi do postele a on mi vyprávěl dobrodružné příběhy. Láska k přírodě a dálkám mi zůstala. Táto díky.

Samozřejmě děkuji kamarádům, kteří mne letos už po čtvrté vzali sebou na dalekou cestu a vždycky to bylo super..

S Rybiškou ve Vysokých Tatrách

Mokro na Ošarpancích

Jan Horáček Horák

CAO Děčín

La no nám po povodni v Arcu ještě nestačilo ani pořádně uschnout a už sedíme v bivaku pod Ošarpancema. Je zataženo, občas spadne kapka, občas se k ní přidá druhá. Bivak je ale luxusní. Rovný strop, vysoký tak akorát na pohodlné sednutí, do roviny vyskládané kameny na zemi, vlevo malá spížirna, do které se vejdou dva batohy. Vchod malý, zatarasený kamením, nebude profukovat. A nic víc.

Chceme dohnat spánkový dluh, a tak už brzo odpoledne zaléhá Pavla do spacáku. Já ještě něco vařím před vchodem a chystám se brzy za ní. V tu, zčista jasna: hrom, za ním další a už leje, jako z konve. Tomu se říká vylejt kýbl. Strkám zapálený vaříč k Pavle a sám se taky schovávám. Bomba, sucho. Trvá to tak 45 sekund, teda to sucho. Pak začne voda téct proudem z boku, ze spoda, ze shora, prostě odevšad. Nejhorší je, že teče po stropě a v čůrku se přesunuje nám do spacáků. Nezbyvá nic jiného než se nacpat do spížirny, která jako zázrakem zůstala suchá. Nejdřív my? Nebo věci? Nebo naopak? Cpem se dovnitř hlava nehlava a rázem získávám pocit medvěda v brlohu. Buřina našťestí za chvíli ustává, v naší původní ložnici je rybník a na lepší časy se neblýská. Noc trávíme se všema věcmi naskládání ve spížirně a děkujeme bohu alespoň za ni...

Ráno se to trochu trhá a tak jdeme lézt Puškášovy plotny. Jsou to tři délky koutového a hlavně plotnového lezení. Po vlhkých meších to trošku klouže, ale jde to. Obloha je zatažená, kapka sem, kapka tam. Mám celkem štěstí, poslední délku lezu za sucha, Rybiška už to nestihla. A tak něco říká o zkurvené skále, že není normální, že jezdíme lízt jen když prší a že jí to tuhle (v Arcu) stačilo. Nedá se nic dělat, plotny kloužou, takže hákuje co může. Při cestě dolů už je to lepší, ten déšť i to nadávání, a tak se rozhodujem zabalit saky paky a jet lízt do Tisí a Žlebu..

Výlet to byl krátkej, mokrej, ale i tak vydařenej...

Dolce Finale

Breithorn v mlze, Finale v dešti a... SIUSIAK!

Jiří Houba Chára

CAO Děčín

Je vymetáno, jedem..

Frakce > 30 (těsně a jen díky Kudrnovi, jinak bychom byli F>40) si opět jednou vyrazila do hor. Celá Evropa se dlouhých 14 dní před našim odjezdem pekla v záru letního slunce pod vymetenou oblohou. I my zapomněli, jak vypadá mrak, natož déšť.

Tvrdá realita..

Vzpomněli jsme si rychle hned první ráno pod Breithornem. V dešti a mlze se rozplynuly naše plány. Ten tajný – po italském hřebenu na Matterhorn, i ten „oficiální“ – dát alespoň něco na Breithorn.

Obchodníci s deštěm..

Ve Finale Ligure neprší, tam počkáme a při zpáteční cestě dáme kopec.. Alespoň, že jsme stihli postavit stan. Další dva dny v neskutečných lijácích a bouřích úspěšně likvidujeme značnou část alkoholických zásob – ve stanu v diskusním klubu, v autě při dekadentních diskotékách, pod převisy při pokusování stropních 7b, anebo ve chvílích meditací u rozbouřeného moře..

Toccata e fuga..

Ale všechno zlé jednou skončí. V polovině týdne už nebylo na co se vymlouvat a my museli do skal. První den jsme hledali ztracenou rovnováhu v cestách od 4 do 5+, pak už se dařilo i v šestkách. Jako správní labužníci jsme vybírali jen opravdové třešinky na dortu Hory hojnosti (Monte Cucco): Toccata e fuga 6a, L'Alpino 6a, Cio Cori 6a+, Bigne 6a, Baba 6a, Profiterol 5b nebo Baci di Dama 6a. Podle průvodce všechno cesty s dvěma až třemi hvězdičkami.

SIUSIAK

Do kempu přijeli noví sousedé – Zuzka Halmová & Peter Oleš ze Slovenska a Ewelina Malesa & Piotrek Olasik z Polska. My se právě vrátili z parádního lezení na hvězdičkovou a velice fotogenicnou věž Tre Frati. Chtěli jsme tamní lezení doporučit i novým kamarádům. Charakteristický tvar věže jsme Slovákům popsali výstižně jedním slovem, ale s Poláky byla domluva horší. První to pochopila Ewelina: „Siusiak?!“ (čti šušak). Bingo!

(Šušak je na Finale dost výjimečná věž. Na jejím vrcholu je klasická vrcholová knížka od drážďanských lezců a vede na ní moc pěkná krátká cesta Mittelnahrt 6a od A.Riemera a X.Heinickeho z února 1997 – na snímku ji právě leze Kudrna.)

Nic se nezdaří podle plánu..

Čtvrtek byl den rozhodnutí – zkusit Alpy nebo zůstat. Kudrna prosurfoval mobilem všechny možné předpovědi počasí, z webkamer se na nás šklebilo jen šedivo a chmury nezahnal ani Uhde esemeskou z Děčína. Všude lije, od 2000 sněží. Letos už kopec nebude. Vyrazili jsme alespoň na průzkum vzdálených jeskyní Grotta dei Balconi a Grotta Strapatente, v pátek si zalezli v Poláky doporučeném sektoru Gelateria del Bosco, na večer koupili demižón vína a naposled sjeli do Finale k moři. Šumělo tak nějak teskněji..

Domů..

Motory natočit, zamávat těm šťastnějším, kterým dovolená ještě nekončí a jedeme. Zdenek u volantu, Jirka nad mapou a King Crimson u kytar. To aby někdo během jízdy náhodou neusnul.

Tak zas někdy příště...

Foto © 2004 Jiří Kudrna Kudrnáč & Zdenek Vajsharó Vaishar

TAŠOV - odtajnění

Korálek v růženci Českého středohoří..

Filip Papouš Křivinka

Vládce středohorských hvozdů

Do růžence lezeckých oblastí v Českém středohoří - Čima, Vaňov, Rač u Habří, Studený masiv, Baba v Mojžíři, Kozí vrch a Vrabinec, které obklopují Ústí nad Labem, přibyl v sobotu 16. října další korálek.

Po ročním pinožení byla přestřižením pásky a následnou pijatikou otevřena nová lezecká oblast - v Tašově, v kopcích na půli cesty mezi Ústím a Litoměřicemi. Pásku nemohl "deflorovat" nikdo jiný než borhákový revolucionář ze Středohoří a pískovcová legenda Karel Bělina. Jak to tak u Karla bývá, neodpusť si ani tentokrát veselou příhodu. Za dominantu zdejších skal, barokní kapli sv. Magdaleny, považoval tašovskou autobusovou zastávku. To jej zmátlo a trochu zdrželo.

V Tašově najdete přesně to, co od vyvěřelin ve Středohoří (vyjma Bořně) můžete očekávat: lezení na jeden, možná dva dny v roce. Třeba z jara, když pískovce ještě vysychají, nebo o Medardu.

Znělcové skály nejsou vysoké - cesty mají nejvýše patnáct metrů, nejčastěji mezi pěti a deseti. Na jedenáct masivů vede přes sedmdesát cest do obtížnosti 7- UIAA, z toho tak třetina zasluží vaši pozornost. Protože je zdejší znělec místy trochu zvětřalý, autoři cest se snažili celou oblast pořádně zajistit lepenými borháky. Až na spáry - tam si zafrendujete a začokujete.

Tašov je oázou klidu - malebná leží viska v d'olíku mezi horami, žádné výhledy na hnusná severočeská města nebo doly. Zalezete, upečete si pod skálou buřta nebo sejdete na návěs k Volným na desítku za dvanáct a utopence za pětku, zrelaxujete. Pohodka.

Průvodce s popisem přístupu, skal a cest a dvěma historkami najdete na pomalu vznikající stránce www.stredohori.com. Kdyby se zadřela nebo ještě nevznikla, mejlněte a průvodce obratem obdržíte. Kdybyste si průvodčíka zapomněli, popis cest je i v knížce v údolní stěně Tašovské hradby (masiv č.9, popsáno na patě skály).

Pro drtiče, co si vedou deníček na Lezci, jedna dobrá zpráva - všechny cesty jsou v databázi Lezce. Stačí jen kliknout a jít.

Karel Bělina (vpravo) s Pavlem Kýsou Bechyněm (vlevo) podrobili v tašovské taverně U Volných rozboru lezecký měsíčník CAO News. Chlapi si nebrali servítky a bez okolků hovořili o nutnosti vyměnit šéfredaktora. Prý mu chybí kouzlo osobnosti.

Za pivní slivky najmutý figurant ukazuje sadu kartáčů, které prvovýstupci v Tašově často používali na odstraňování náletových bryoporostů (čti: těch zasranejch mechů). Kromě snížené kvality snímku omluvte, prosím, i zásadní metodický nedostatek - nepřítomnost motorové pily. Ošklivost tlustého (jiný model nebyl k dispozici) se autor snímku snažil zmínit soucit vyvolávajícím psíčkem-nalezenečkem.

Moji milí kamarádi z CAO, to jsem já, Váš oddílový kolega Dan Hözl. Teď pro Vás zrovna lezu novou lajnu Bič a pryč (5+ UIAA) na tašovskou věž-nevěž Stéla. Jeden můj spolulezec, co se živí sběrem bukvic, mi říká Dádo. Prý kvůli náramečkům, nátepníčkům, náloketníčkům a dalším návlčkům a oblečkům, které používám. Ten pitomec halt neví, co to jsou bolavý klouby.

Baba

nebo po Německu Wesselstein - 16.5.2004

Luboš Třeba

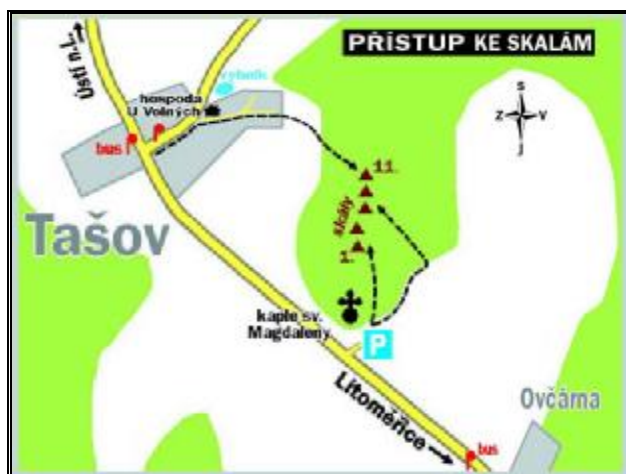
Nejdek

Führer neoklasicismu v lezení a ekologický fundamentalista **Jan Lenín Leniček** (Spartak Ústí) vzlíná pomocí svého oblíbeného trojhrmatu žába - klíč - žába smělou koutospárou Pružnost, pevnost (6+ UIAA). Mladý radikál se pokoušel do Tašova zanést kukaččí vejce antiborhákismu a antimaglajsismu, ač oba -ismy byly dobrou už dávno překonány. Nutno přiznat, že částečně uspěl: jeho cesty mají v krvi nedostatek železa.

Jogurtová bazénuje na rampu cesty Jasmína (5 UIAA), jejíž název má být věčnou připomínkou jedné nevyjevené, a tudíž nenaplněné studentské lásky. Ač ze jména cesty doslova kape patos, kýč a citové hárání, je docela pěkná. Teda ne za vlhka, když na rampě ožijí meši.

Pěknou lezbu přejí "otcové-zakladatelé" **Jarmil Hofírek** a **Dan Hölzl** (traango@seznam.cz), webmaster **Jan Sup Šauli** a utiskovaný mluvka **Papouš** (krivinka@mafra.cz)

Tenhle kus skály má pro mě trochu zvláštní význam. Ze sídliště Mojžíř, kde jsem 2,5 roku bydlel, je to sem asi 15 minut chůze. A to jen proto, že je to pěkně do kopce. Obyvatelé vedlejších paneláků mají skálu přímo před okny. A tak se vlastně na ní po 15-ti letech vracím. Pravda – tenkrát jsem jí několikrát navštívil, ale vždy z ryze turistických důvodů. Až teď si jí jdu prohlédnout z lezeckého pohledu. To poté, co jsem její popis našel v průvodci. Do té doby mě nikdy nenapadlo, že by se na ní dalo lézt.

Přístupová cesta míří přímo na vrchol. Starý Mojžíř i se sídlištěm mám odtud jako na dlani. Lezu dolů po svahu a celou skálu nejdřív obejdu. Je to krásná ukázka čedičového výlevu. Je velmi členitá a poskytuje obrovské množství stupů a chytů. V duchu se raduji nad tím, jak dobře se po tom poleze. Navíc je tu navrtáno velké množství ok a nýtů, takže se tu určitě dá i bezpečně lézt na prvním konci. Jen náčrt cest v průvodci chybí, takže z asi 15. popsanych cest neumím identifikovat ani jednu.

Jsem úplně dole u paty skály. Ačkoliv to ze „sídlištního“ pohledu vůbec nevypadá (skála je skoro po celé výšce zakrytá stromy), má v nejvyšším bodě úctyhodnou výšku – odhaduju mezi 20-25 metry. Za rohem jde skála do mírného převisu – určitě se tu dají najít i cesty nejvyšší obtížnosti.

Jako vždycky si vyberu pro začátek nenáročnou cestu. Je to široký kout na jižní straně, odhaduju to na dvojku. Prvních pár metrů bez potíží. Pak trochu překáží vyčnívající kámen ale i ten mám brzy za sebou. A pak...

A pak. V podstatě jsem na něm vůbec nestál. Jen jsem si ukročil doprava a špičkou nohy se o něj opřel, abych srovnal váhu. Velký skalní blok se uvolnil a začal svojí pout' vstříc zemské přitažlivosti. Svah pod skálou je velmi prudký a metrůk horniny začal nabírat na rychlosti. Jen díky hustému porostu stromů a keřů se po chvíli kdesi dole pod svahem zastavil. „Kurva co tam děláte?!“ Ozvalo se zdola z míst, kde stojí malý domek se zahradou. Myslím, že jsem přestal dýchat a srdce na chvíli přestalo bít. Víc se ale už nic nezvalo, takže se snad nestalo nic zlého. Touhy po dalším skalním dobrodružství mě okamžitě přešly. Neměl jsem ani nejmenší chuť zde déle setrávat a čekat, jestli někdo přijde nahoru a začne mi nadávat do pitomců. Zbytek cesty jsem nevyšel, ale vyběhl. Věci naházal do baťoahu a aniž bych se zdržoval přezouváním, spěšně jsem vyklidil bojové pozice. Teprve v bezpečné vzdálenosti jsem uspořádal svůj zevnějšek a velkým obloukem se vrátil do Mojžíře.

Po nějakém čase jsem o této kauze mluvil s Míšou Vyleťalem. Jen krátce konstatoval něco v tom smyslu, že na perníkové chaloupky není radno lézt.

Škoda – vypadala tak solidně a přitažlivě...

Paklenica

Malé nahlédnutí do BigWallu..

Petr Jícha
CAO Děčín

Ta k jsme se na konci léta ohřáli v Paklenici a přidali pár nalezených metrů na vápínku. Počasí bylo opravdu super, v průměru 29°C a ve stínu se dalo krásně lézt. Na sluníčku to bylo horší, ale šlo to. Protože jsem se chtěl ohřát (z Dolomit) věnoval jsem se i slunění a koupání, což tahle oblast taky bohatě nabízí.

V tandemu s Liborem Turbem Svobodou jsme přežili Bigwall Mosoraški 5c (350 m) na Anica Kuk (712 m n.m.).

Mysleli jsme, že budeme na cestu stát frontu, ale nakonec jsme byli jediná dvojka, co si tuto jinak nejlezenější cestu ten den vybrala. Nástup je vlevo od velké oválné karabiny (pomníček). Cesta je opravdu pěkná, jištěná nejty a leze se ve stínu. Zprvu je 6 délek obtížnosti 3a, 4a, 4b, pak klíčová 5c a pak zase 4b a 4a. Akorát se mi podařilo 2x nalézt do varianty cesty, odkud jsem se musel vždy vrátit, protože klasifikace byla nad naše Bigwallové možnosti.

Nejprve v 5. délce (4b) asi 7 m nad štandem. Tam to vypadá, že cesta pokračuje převislejší stěnou nahoru, ale cesta se leze vpravo za hranu. Další moje zmýlená byla hned v 6. délce (3a traverz vlevo). V traverzu jsou dva štandy (kruhy). Od prvního štandu přímo nahoru je opět varianta. Cesta se leze až od druhého štandu, který je pod mírně převislým koutem cca 5 m vlevo od prvního (na tento štand není od prvního vidět). Tam už se nastupuje nejtěžší 5c linie. Ta byla opravdu velmi smělá a vzdušná. Tato linie je asi 35 m dlouhá a z toho tak 25 m je 5c lezení ve velikém kolmém odštěpu (spárokomin), přičemž pravá stěnová část je klouzavá. Je to ale výborně odjištěné, vlastně jako celá cesta.

Cestu jsme lezli v poklidu cca 7 hodin. Sestup je z vrcholu, na který se musí ještě doskákat jedničkovým terénem. Pak už dolu po "turistické" stezce (opět jedničkové lezení), která je značena červenými značkami v podobě teček. Sestup nám trval asi hodku a půl.

No, to jen tak stručně z Balkánu od moře a paklenických hor...

Členové naší výpravy:

Adriana Opatová, Daniela Hyčková, Jan Šmíd, Libor Turbo Svoboda, a moje maličkost.

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Rájec

Školka Dráček – První cesta IV

11.6.2004

Karel Bělina, Olga Louvarová

Vpravo v J stěně koutem na stupeň a po hraně na vrchol.

Školka Dráček – Výuka žáka VI

11.8.2004

Karel Bělina, O.Louvarová, M.Schick, T.Řehoř, J.Louvar, V.Kosová, S.Pavlátová, R.Krumplová, D.Pavlát

Středem J stěny přes díru ke kruhu, stěnou na vrchol.

Školka Dráček – Ocas draka VII

10.8.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

Vpravo v západní stěně do díry ke kruhu. Sokolíkem, výše vlevo spárou na vrchol.

Školka Dráček – Údolní spára V

10.8.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

v západní (údolní) stěně spárou na vrchol.

Školka Dráček – Dračí oči VII

10.8.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

Středem Z stěny přes tři díry ke kruhu, stěnou na vrchol.

Okenní stěna – Vavřinec V

10.8.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

V pravé části JZ stěny šikmo doprava na vrchol.

Okenní stěna – Díra v zácloně VI

10.8.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

Středem JZ stěny trhlinou do díry, nad ní kruh. Stěnou n.v.

Okenní stěna – Okenní cesta V

10.8.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

Vlevo v JZ stěně z velké díry spárou do okna a dále spárou n.v.

Okenní stěna – Údolní cesta VII

15.8.2004

Jiří Švadleňák, Karel Bělina (střídavě), Petr Holík

Vpravo v úzké Z stěně podél trhlin k 1. K, stěnou přes 2. K n.v.

Okenní stěna – Severní hrana V

10.8.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

Severní hranou přes kruh na vrchol.

Okenní stěna – Severní kout III

10.8.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

Koutem na vrchol.

Kyklop – Soukromý letecký den III

23.3.2004

Karel Bělina

Vlevo v J stěně vhloubením a spárou na předvrchol. Starou cestou na vrchol.

Kyklop – Rozpad poločasu V

2.4.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

Vpravo v Z stěně spárou přes šikmou rampu na velké plato.

Kyklop – Vybočení ze stínu VII

1.4.2004

Karel Bělina, Rolf Schade

V pravé části Z stěny šikmo doleva ke K. Vlevo od něj na velké plato.

Kyklop – Koření života VIII

12.6.2004

Karel Bělina, Rolf Schade

Od 2. kruhu cesty Invaze. Stěnou k 1. kruhu. Šikmo doprava (hodiny) na římsu, nad ní 2. kruh. Stěnou úzkého pilíře n.v.

Kyklop – Nakloněná chůze VII

29.5.2004

Karel Bělina, Roman Veselý

Západním koutem na balkónek vlevo. Z něj sokolíkem, dále trhlínou ke kruhu. Převísem na vrchol.

Kyklop – Čáry v písku VIII

16.6.2004

Karel Bělina, Slavomil Krob

Východní nevýraznou hranou přes 2 K k hodinám údolní cesty. Tou 3 m vzhůru, doleva přes velké hodiny ke 3. K. Stěnou n.v.

Kyklop – Hluboké nedorozumění VIII

19.6.2004

Karel Bělina, Petr Hozák

Vpravo od JV komína převislou koutovou spárou pod převis a doprava k 1. kruhu. Vpravo spárou a vlevo přes díru na polici. Úzkým pilířem přes 2. kruh na vrchol.

Kyklop – Méně než nula IV

10.7.2004

Karel Bělina, Jaroslav Hanuš, Ladislav Vörös

Rozpěrným komínem k hodinám, dále stěnou pilíře na vrchol.

Lidský masív - Rychlovka IV

9.10.2004

Jana Řezníková, Pavel Bechyně

V pravé části masívu přes stupeň a stěnou n.v.

Tisá - Burschlické stěny

Egoista - Ať se práší za rourákem VIIa

(Nový masív mezi Opomenutou věží a Ostravskou stěnou.)

10.10.2004

Miroslav Dunovský x Michal Mareš

Středem levého pilíře přes převis (K), položenou stěnou n.v.

Tašov

Krystal (M) - Moribundus 6+

21.10.2004

Pavel Henke, Pavel Bechyně

Vlevo od cesty "Podzimní kout" přes 2 nýty přímo stěnou n.v.

Bořeň

Skautská věž – Fripp 5

9.10.2004

Jiří Chára, Jaroslav Uher, Miroslav Dunovský

Cesta vede vlevo od Údolní cesty. Nástup ze stejného místa jako „Údolka“, šikmo doleva až ke třem doprava ubíhajícím rampám, šikmo vpravo přes ně a vzhůru místy rozbitou stěnou a spárou přes 3 skoby na vrchol levého (při pohledu z údolí) vrcholového zubu.

STŘÍPKY..

Pozdrav z Nepálu

Lukáš Chalupecký (na snímku) se nám konečně ozval z Nepálu:

Čau v DC! Tak jsem se těšil na nové CAO News, neboť internet tu sice funguje, ale tiskárny jim asi nic moc neříkají. No neva, schovám si to na doma.

Jinak vězte, že je tu skvěle, ale musíš na to přijít sám.

Když jsem se sem chystal a chtěl něco poradit od těch, co už tu byli, tak mi (podle mých dosavadních zkušeností) povídali samé bludy. Ale co, prostě se to musí zkusit. Vedu si deníček (asi poprvé v životě), tak po návratu pořídím výcuc pro News. Jestli tedy bude zájem.

Doposud jsem byl tuším pětkrát nad pět a půl (5500 m.sl.m.). Každý metr nad 4500 je docela dřina. Asi toho už moc nepřidám, protože kolem Anapurny už je jen jedno sedlo této výšky. Ale kolem Everestu a Gokya a Kumjunga (prostě Sagarmathy) je to nádherné! Jenom škoda, že tam lezou ti zasraní USáci a praštní Francouzi a vůbec lidí, co si to někde zaplatili a pijou tam všude kolu a odhazují flašky a tak. Prostě nekrásnější smetiště na světě.

Pozdravuji všechny doma, škoda, že jste si to rozmysleli s tím společným sláněním. Těšil jsem se na pořádnou akci až přijedu. No neva, uvidíme se stejně. Asi. Doufám.

SKAJP z NEPÁLU, Lukas!

PS: Maoisty jsem zatím neviděl, nějak jsme se jim vyhnuli.
Ale SKAJP i pro Maoisty platí i tady v NEPÁLU.

MUMIE se vrací aneb Ötziho pomsta?

Nálezce ledovcového muže Ötziho, **Helmut Simon** zahynul v rakouských Alpách, když si vyrazil na sólovou túru, aniž by upřesnil cíl své cesty.

Mrtvolu Ötziho, starou 5 300 let, objevil Simon společně s manželkou v roce 1991 v tajícím ledovci Ötztalských Alp. Ötzi patří jednoznačně k nejfantastičtějším nálezům posledních desetiletí. Jde o zhruba šestačtyřicetiletého muže, kterého zabil při podzemním přechodu alpského hřebene šíp vystřelený z luku. Ötzi se před smrtí ještě se svými nepřáteli porval na život a na smrt, o čemž svědčí rána na ruce i krev jiných lidí na jeho zbraních. Svou kůži neprodal lacino, přesto prohrál. Zákeřná střela do zad mu ochromila paži a dle soudních lékařů umíral na těžkou ztrátu krve v krutých bolestech několik hodin.

Lidské osudy jsou mnohdy nevyzpytatelné. Jakoby si Simon s Ötzim vyměnili role: Zatímco se Ötzi těší z dennodenní lidské společnosti a zájmu veřejnosti, jeho objevitel Helmut Simon odešel do ledovcového ticha..

(PS.: Tělo sedmašedesátiletého Helmuta Simona našel dne 23.10.2004 myslivec v oblasti masívu Gasteinertal poblíž Salcburku. Podle všeho sešel z nezačtené myslivecké stezky a zřítíl se do asi sto metrů hluboké rokle...)

Podzimní lezení Bořeň 2004

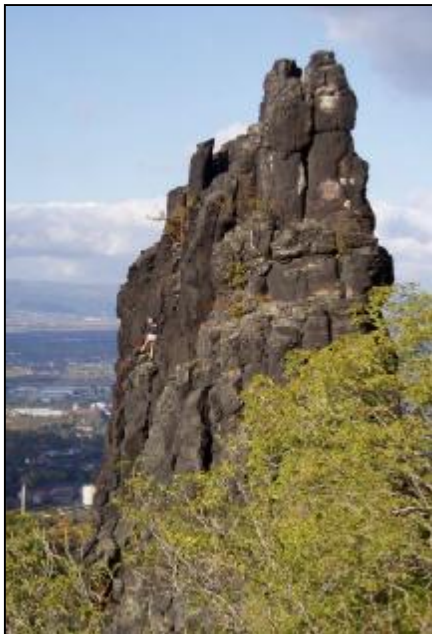
Když jsme s Jardou Uhrem stáli v pátek odpoledne v hustém lijáku před zavřenou Chatou Bořeň, vypadalo to s letošním ročníkem horolezeckého srazu na pováženou. Naštěstí restauraci brzy otevřeli a my se mohli v suchu dohadovat, kolik lidí v téhle slotě přijede. Přijelo jich přes třicet a nakonec snad nelitovali..

Jan Šmíd, Chata Bořeň, pátý shyb a hodiny. Bude půlnoc..

V sobotu ráno nás ze spacáků vytáhlo sluníčko a modrá obloha. Po včerejším vydařeném večírku bylo sice třeba uvařit trochu silnější kávu nežli obvykle, ale dopoledne už se lezlo a tábořiště se plnilo dalšími stany. V poledne se dalo lézt jen v krátkých kalhotách a do stěn vyrazili i poslední zarputilci.

Na závěr sobotního dne se část lezců přesunula pod Skautskou věž. Chára s Uhrem sešli pod její údolní stěnu a vysypali z kletrů do té doby tajenou výzbroj – kladiva, skoby, vklíněnce, blembáky.. Co chvíli se stěnou, do zvuku zatloukaných skob, ozýval zlověstný rachot valícího se kamení, ale nakonec (ještě s Mirkem Dunovským) přeci jen zvítězili – a prvovýstup vlevo od staré Údolní cesty nazvali **Fripp**..

(Snímek z prvovýstupu © 2004 Ruda Hugo Stehlík, HO Tisá)

Večer táborák, kytary a veselo a v neděli opět „azuro“. Někteří vyrazili do skal, jiní se postarali o „zpětný odřad“ a pak zazvonil zvonec a podzimního lezení byl konec..

Účastníci dle srazové knihy:

Marie Bystrá, Bořeň; Jaroslav Cach, JAULAU N.P.; Miroslav Cach, Děčín; Míra Duna Dunovský, CAO; Kristýna Eisnerová, HO Tisá; Hanka Fritscherová, Rostoky u Prahy; Jan Horáček Horák, CAO; Pavel Zíp Horník, CAO; Táňa Hrabáňová, CAO; Tomáš Hrabáň, CAO; Aleš Hrádek, KČT Tábor; Jiří Houba Chára, CAO; Petr Jícha, CAO; Petr Kodytek, VK Červený kámen; Iva Kolorenčová, HO USK Slavie UL; Robert Maglen, UJEP Ústí; Martina Mátka Motlíková, CAO; Miluše Palušová, CAO; Pavla Pavlíková, Praha; Karel Pilch, HO Tisá; Ivoš Příhoda, HO Tisá; Monika Pytlová, Bořeň; Jaroslav Salaba, HO Tisá; Ruda Hugo Stehlík, HO Tisá; Milan Svinčo Svinařík, Horoklub CV; Libor Turbo Svoboda, CAO; Milan Šafi Šafařík, CAO; Václav Širl, VK Červený kámen; Jan Šmíd, CAO; Jarda Uher, HK Děčín; Lucka Urxová, CAO; Zdeněk Vajšharó Vaishar, CAO; Bára Vechová, CAO; Pavla Vlasáková, HO USK Slavie UL; Klarča Vlčková, HO USK Slavie UL; Roman Vodouch Vodička, CAO; Michael Vyleřal, HO Tisá.

Pilíř Premonstrátů na Mnicha

Když před nedávnem udělal Karel Bělina nádhernou cestu Světlo mého života VIIc na první vylezenou věž v Ostrově Kořenáč, plno lezců kroutilo hlavou – jak je možné, že tak jasná a parádní linie zůstala skoro 100 let nepovšimnuta?

Letos na jaře se něco podobného odehrálo i v Prachově. V hlavní roli byl **Zdeněk Žufužík Petrůň** (na snímku) a jedna z hlavních dominant Prachovských skal – skalní věž zvaná Mnich..

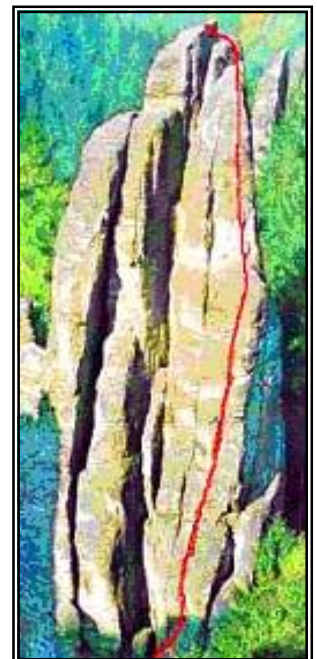
Na stránkách LKP popisuje Zdeněk Petrůň vznik nápadu:

"Vždycky, když jsem hleděl do východní stěny Mnicha, věřil jsem, že z této strany plně komínů a spár se už nedá čekat nic nelezeného. Kdysi, někdy na konci 60. let, kdy jsme s Pavkou Krupkou začínali, tak jsme se poprvé vydali zkusit Manželskou cestu. Doplazili jsme se až ke druhému kruhu a Pavka chtěl dál. Ale tenkrát ještě zdaleka neovládal spáry všech kalibrů tak geniálně jako nyní, proto po několika marných pokusech hledal nějakou objížd'ku. Odtraverzoval tedy doleva za hranu, ale tam byl úplně neznámý a zjevně nelezený terén, tak to nakonec musel vybojovat původní cestou. Párkrát jsem si říkal, že by bylo dobré se někdy za ten roh podívat a třeba to vzít odspodu. Ale nebyl čas a lezlo se jinde. Navíc Mnich od východu byl tak nějak na eventuální nové cesty považovaný za vybydlený.

Vloni na podzim, když vypršela lezecká sezóna, jsem si znova toho pilíře se spárou všiml. Žádný z průvodců navíc nějakou cestu či alespoň variantu mezi Kořasovou Netopyří spárou a Manželskou cestou neuvádí. Ještě bylo nutno zeptat se Kořase (Zdeněk Kořátko, pozn. redakce). Příležitost se našla na naší první společné jarní procházce skálami. Řekl jsem si - zásadně se neptat, jestli je to volné! Mohl bych se totiž třeba dozvědět obligátní oznámení, že to sice není v průvodci, ale už to dávno s někým lezli. Otázku jsem tedy diplomaticky zaměnil za konstatování - Zdenku, ta spára v tom pilíři vedle tvé skvělé Netopyrky přece není lezená. Je to vlastně od spodu až na ten podvrcholový balkon Manželské cesty úplně samostatné..

A napjatě jsem očekával na odpověď. Kořas se zastavil, vzhlédl a prohlížel. Dlouho mlčel a já čekal. Už jsem byl připraven na tradiční začátek proslovu jako třeba: To jsme už tehdy... Možná Kocour zahlédl mou pravou ruku pevně sevřenou a připravenou na řádný klovkák do jeho kudrnaté budky. Nevím. Ale stále nic. Nakonec se po delší chvíli otočil, pomalu dál kráčel po cestě a jen lakonicky utrousil - Dej tam dva kruhy..."

To stačilo. A tak 17. až 18. dubna 2004 vznikla parádní klasická cesta „Pilíř Premonstrátů“ VII na nejvyšší vrchol prachovských skal Mnicha. Dobře zajištěná ruční spára vede středem SV pilíře přes dva kruhy a obtížností je zhruba srovnatelná se sousední Manželskou cestou.

Inu, kdo umí, ten umí...

Kozovo podzimní sanatorium

Podzimní Jizerky přímo vybízejí k návštěvě. Na lezení je tak akorát a pohledy z většiny vrcholů nabízí opravdovou pastvu pro horolezce oči i duši. „F<50“ z CAO Děčín se předposlední říjnový víkend vypravila na již téměř pravidelnou návštěvu „Kozova sanatoria“ na Hemrichu s plánem pohodového lezení v oblasti Srázů a Stržového vrchu.

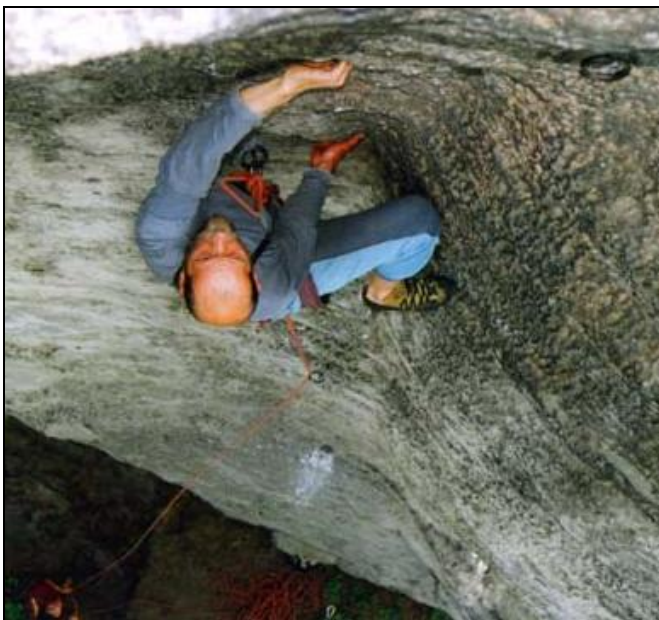
A plán vyšel do puntíku: V pátek před setměním alespoň malé rozhýbání na Gorile a Sněhuláku, večer příjemné posezení u báječně oroseného, pečených kuřátek a uzených kolen. K tomu všemu poslech pěkných písniček i trochu údernější lyriky Mr. Závěše. Ráno jedno malé na probuzení a pak procházka záplavou barevného listí prokládaná jednou lezeckou lahůdkou za druhou..

Já na vojnu nepůjdu, já to mr...

Milan Uhde Cestr, Jifí Houba Chára, Zdeněk Vajsharó Vaishar

Černý tulipán

Luboš Martínek patří mezi nejaktivnější prvovýstupce v Dubských skalách. Jen za letošek má na svém kontě přes 150 prvovýstupů (!!) a toto číslo ještě nemusí být konečné. Jako kovář má jednu nespornou výhodu – rozhodně netrpí nedostatkem kruhů..

Na snímku je **Luboš Martínek** při 2. výstupu své vlastní cesty s názvem Černý tulipán VIIc-VIII na Stěnu bivaku v oblasti Čif u Čapu (Dubské skály).

HOB – horolezecký orientační závod

Parádní kousek se podařil **Davidu Nehasilovi** z HO Boletice. Mezi horolezci doběhl první, celkově skončil na 2. místě. Ale na tom by snad nebylo až tak moc zajímavého - že je David namakanej víme všichni. On si ale u 8. kontroly (v polovině trati) zvrtnul nohu a do cíle přímo dopadl. Noha nepřestávala bolet ani odpoledne, a tak musel vyhledat odbornou pomoc. Ivan Náhlík mu nohu prohlédl.. a byla z toho apartní sádra..

Bára Vechová mile překvapila

To tu ještě nebylo! Na Podzimní lezení přijela i **Bára Vechová**, nováček v řadách CAO Děčín. S úsměvem se představila těm, kteří ji ještě neznali a pak zalovila v batůžku a vytáhla zápisné – pravou skotskou whisky Hankey Bannister.

Už v tu chvíli si určitě leckdo pomyslel, že nám to ten Michal Burda dobře doporučil :o)

Foto © 2004 Zdeněk Vajsharó Vaishar

Přistižení při činu...

Tašov, čtvrtek 21.10.2004

Řekl jsem Lence, že vím o krásném místě pro venčení Marušky, kde navíc roste spousta hub a jsou tam krásné výhledy a kousek odtud je pěkná hospůdka. Zabralo to. Odpoledne po práci jedeme do Tašova. V báglu mám jen tak mimochodem lano, sedák a ležačky. U Kaple sv. Magdaleny povědomé auto, ze skal se ozývá vrtačka! A pod Krystalem škodiči! **Kýsa & Buky...** (Viz snímek z prvovýstupu)

Než Kýsa zavrtal druhý nýt, vybrali jsme si s Bukym „na rozlezení“ cestu Pružnost, pevnost na masiv Mordor. Chtěl jsem to původně vytáhnout, protože to vypadalo hodně lehce, ale nakonec jsem pustil do čela devítkového lezce. Kolem nýtu se furt tak nějak podivně kroutil, až jsem si pohrával s myšlenkou, že na něj houknu ať to prostě bafne na sokola a jde. Naštěstí jsem udržel jazyk za zuby, protože když jsem tam dolezl, tak jsem se nestačil divit. No, fakt pěkná cesta a už si rozhodně nemyslím, že je to v Tašově nadhodnocené :o))

Pak už jsem ale musel rychle dolů a vysvobodit Lenku z toho „vlhkého ponurého lesa bez jediné prašivky“ a vzít jí rychle někam na dvojku bílého, jak jsem slíbil. Za šestnáct let podobných „výletů“ si to určitě zasloužila :o)

Jifí Houba Chára & Lenka Můňa Chárová

Za lezením do Brna

V rámci veletrhu sportovního zboží Sport life proběhne na brněnském výstavišti ve dnech 12. a 13. listopadu závod Světového poháru v lezení na obtížnost. Očekává se celá světová lezecká špička a samozřejmě i největší favorit, kterým je momentální jednička letošního Světového poháru v lezení na obtížnost **Tomáš Mrázek** z Brna.

Nenechte si ujít jedinečnou příležitost vidět na vlastní oči umění pravých lezeckých mistrů..

Světový pohár v Shanghai

Tomáš Mrázek (na snímku) se stal vítězem Světového poháru v lezení na obtížnost v čínské Shanghai.

Kromě excelentního výkonu Mrázy, skončil tento šampionát pro české lezce ještě dalšími dvěma úspěchy:

Libor Hroza ml. skončil v rychlostním lezení na 7. a **Tereza Kysilková** v lezení na obtížnost mezi ženami na rovněž skvělém 18. místě!

Tomáš Mrázek již počátkem tohoto roku avizoval, že se chce více soustředit na výkony na skalách a na příští rok plánuje „útok“ na nejtěžší světové cesty. Letos se mu podařilo přelézt stylem OS dvě cesty klasifikace 8b, několik 8a+ i 8a a na závěr sezóny přidal přelez cesty Millenium 8b+ v Ospu na OS!!

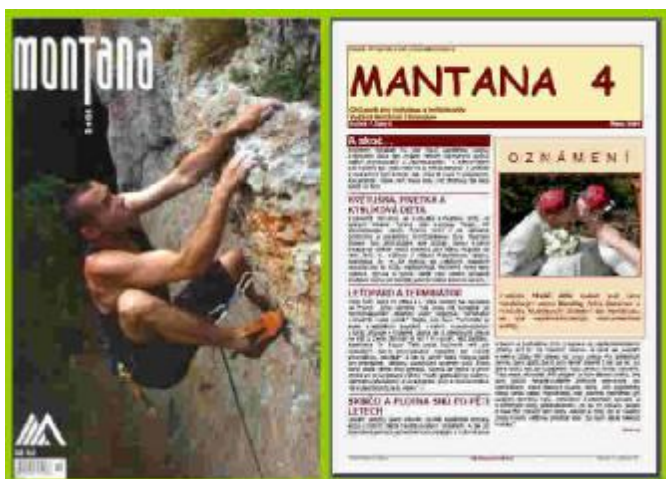
Vypadá to, že se máme v roce 2005 opět na co těšit.

Horolezecké přechody Jizerských hor

Pěkná tradice horolezeckých přechodů Jizerských hor stále žije! První zápis o tomto podniku pochází z roku 1924, kdy Wilhelm Hütter a Anton Kiesewetter během 17ti hodinové túry vystoupili na většinu nejvýznamnějších věží od Zvonu až po Věž Grálu. Od té doby se téměř každý rok najdou nějací „pošetilci“, kteří se vydají do hlubokých hvozdů a přitom vylezou na vše, co jim přijde do cesty. Vylezení obvyklých 30ti až 50ti věží přitom obnáší nachodit i spoustu kilometrů. Vzpomeňme neuvěřitelného výkonu **Petra Prachtela** – své šedesáté narozeniny (!!)) oslavil také přechodem Jizerek. Mezi vrcholy však běhal a za jediný den vylezl na 60 věží a uběhl 60 km!!!

V pátek 17.9.2004 se tentokrát na sólový horolezecký přechod Jizerských hor vydal **Jiří Hušek ml.** Na Stržovém vrchu měl již za sebou přes čtyřicet vrcholů a to ne ledajakými cestami – tak třeba na vrchol Zvonu leze běžně nahoru i dolů Dvojšparou..

MONTANA VS MANTANA

Téměř současně vyšla v říjnu nová Montana i Mantana. Montana, jako „nejstarší horolezecký časopis v ČR“ je starší a má tedy přednost:

Vydařené číslo, pěkné články, pěkné fotografie (hlavně ty od Václava Maliny), pěkný úvodník (J.A.Puš). Trochu chybí alespoň krátké zprávy a informace z domácího dění a pískovišť.

Mantana, občasník pro individua a individuality Horoklubu Chomutov, přináší info z oddílových akcí aktuálních i těch starších, něco málo z „chorých mozků“, neznámou věž Krušných hor aj.

Nezbývá než dodat – jen tak dál a houšť!..

Jubilea v měsíci listopadu

V tomto měsíci nejvýše zvedneme skleničku k připitku **Janě Pospíšilové** z CAO Děčín (na snímku), která oslaví krásné kulaté narozeniny.

Také kulaté „30.“ výročí svého narození oslaví další členka CAO Děčín **Tereza Řeháková**.

Kristovy léta pak ozdobí **Leoše Letoše Dvořáčka** z Horoklubu Chomutov, pětatřicetiny **Pavla Buky Henkeho** z HK Varnsdorf a pětáčtyřicetiny **Petra Kučeru** z CAO Děčín.

**Všem přejeme všechno nej,
ať Vám je na světě hej!..**

-iš-

10 let CAO Děčín

V létě roku 1994 jsme se s Ivošem Jeřábek zastavili, při zpáteční cestě z rodinné dovolené, pod Glocknerem a pokusili se na něj vylézt. Během poměrně krátké chvíle jsme se dostali až těsně pod vrchol, ale pak jsme museli otočit kvůli špatnému počasí. Já v té době neměl stálého parťáka, tak jsme se domluvili, že to zkusíme ještě jednou. V listopadu 1994 přivedl Ivo kamarády, kteří do toho chtěli jít s námi. V Janově, v restauraci Pod lípou, se toho památného dne sešli: Ivoš a Luboš Jeřábek, Ladislav Freiberg, Jiří Kudrnáč, Vladimír Jirkal, Milan Drásta a já. Byla to první schůzka party lidí, se zájmem nejen o horolezectví, ale i o cestování, horská kola, surfování, vysokohorskou turistiku a jiné aktivity. Proto jsme si později dali název, který vystihoval celou šíři našich zájmů: CAO Děčín, neboli Climbing, Adventure, Outdoor.

Na Glockner jsme samozřejmě vylezli, také na Mt. Blanc, Cimu Grande, Mont Aiguille, Matterhorn.. Někteří postupem času odpadli, mnozí jiní přibyli. 4. dubna 1997 byl klub CAO Děčín přijat jako 351. oddíl do ČHS a v srpnu 1999 vyšlo první číslo CAO News. Začala se psát „novodobá“ historie klubu :o)

Chtěl bych, při této slavnostní příležitosti, pozdravit všechny minulé i současné členy CAO Děčín a popřát jim i jejich rodinám hodně sportovních i osobních úspěchů na cestách po horách i životem.

Horám zdar!

Jiří Houba Chára

Výsledková listina XXX. horolezeckého orientačního běhu ze dne 24. 10. 2004

kategorie - muži: 6 800 m, 16 kontrol

pořadí	jméno	klub	výsledný čas
1.	Dikoš Pavel	KOB Děčín	78,47
2.	Nehasil David	HO Boletice	81,90
3.	Miřijovský Přemek	HO Start	83,64
4.	Vlček Petr	KOB Děčín	85,88
5.	Souček Jiří	HO	88,60
6.	Vlk Josef	ASK Děčín	89,93
7.	Štěpán Petr jun.	ASK Děčín	92,57
8.	Mička Jan	Loko Teplice	92,64
9.	Nehasil Vladislav	HO Boletice	98,68
10.	Koloreň Pavel sen.	KOB Děčín	99,41
11.	Eiselt Miloš	Loko Teplice	107,56
12.	Suchý Martin	HK Chřibská	110,97
13.	Žejdlík Michal	Loko Teplice	119,49
14.	Sedlinský Rostislav	HO Doprava	128,32
15.	Koloreň Pavel jun.	KOB Děčín	134,13
16.	Kvíz František	-	140,69
17.	Nejezchleba Jiří	Ádr klub	145,45
18.	Bodlák Jan	CAO Děčín	161,23
19.	Souček Radomír	HK Děčín	163,10
20.	Eiselt Jan	Loko Teplice	171,22

kategorie - ženy: 5 000 m, 10 kontrol

pořadí	jméno	klub	výsledný čas
1.	Patzeltová Beatrice	KOB Děčín	67,81
2.	Vlčková Jindra	KOB Děčín	69,84
3.	Stibalová Věra	KOB Děčín	91,31
4.	Součková Lenka	-	95,19
5.	Burdová Simona	HK Děčín	102,60
6.	Štrajtová Jana	HO Doprava	105,73
7.	Sedliská Tereza	-	114,92
8.	Vlková Soňa	-	115,82
9.	Součková Zuzana	-	121,87
10.	Burdová Adéla	-	147,52
11.	Adamová Petra	-	253,80
12.	Štrajtová Monika	-	292,68
13.	Štrajtová Tereza	-	
14.	Maschiová Viktorie	-	
15.	Bodláková Anna	HK Děčín	
16.	Opavová Lenka	HK Chřibská	

Jubilejní 30. ročník zachránil Ivan Stibal, který mě nemocného nahradil při stavbě trati a při vlastním pořádání závodu. Vřelé díky.

Děkuji i Láďovi Hovorkovi za mapy a Janě za prezentaci.

Závod se konal na mapě "Jámy" z roku 2002-3, měřítko 1:10000. Počasí bylo slunečné, klidné, s teplotou blížící se 20°C. Věkový koeficient byl uplatněn od 30 let. Penalizace 30 min. byla udělena za chybějící kontroly umístěné na skalní stěně.

Samostatně byli vyhodnoceni horolezci a to:

1. **D.Nehasil**, 2. **P.Miřijovský**, 3. **J.Souček**

a horolezkyň:

1. **L.Součková**, 2. **S.Burdová**, 3. **J.Štrajtová**.

Jaromír Pospíšil

Pivo na Skřini..

Se zajímavým podnikatelským záměrem se letos přihlásil **Jiří Petríní Petřík**. Novou osvěžovnu pro horolezce otevřel přímo na vrcholu Skříně - nejobtížnější věži v celém Labáku! Lezcům zde nabízí rychlé občerstvení, pěkné výhledy do kraje, na výběr je hned několik druhů pív. Jediné, co nás při návštěvě jeho zařízení trochu vyvedlo z míry, bylo přísné vyžadování vstupu **pouze z čistých bílých ponožkách**.

Na propagačním letáčku majitel Skříňaurace v bílých ponožkách..

Nostalgická rozlučka s letním časem

Vzhledem k tomu, že tato společenská akce CAO Děčín nemá vcelku žádnou tradici, (teprve IV. ročník) účast byla ohromná až ohromující :-))

Opět nám šlo o jediné – důstojně se rozloučit s právě se končícím letním časem. Společně jsme vynesli Táňou zaparkovaného Forda Sierru ze škarpy, poklábosili, popili nepasterovaný Bernard (*nenechte se zmást fotografií z druhého ročníku, kdy se ještě čepoval Samson*), zazpívali si, zavzpomínali a připili na brzký návrat léta. Myslím, že jinak se vcelku nedělo nic zvláštního, prostě příjemné posezení v kruhu přátel.

Tak alespoň jedna veselá hláška, vzor VX: Když jsme přijížděli s Bárou a se Zipem do Žlebu, zeptala se Bára: „A kde je vlastně ta kost??“ (*Rest. u Kostí.*)

Účastníci nostalgické rozlučky s letním časem 2004:

Za CAO Děčín - Pavel Zip Horník, Tomáš Hrabáň, Táňa Tanita Hrabánová, Jiří Houba Chára, Lenka Můňa Chárová, Petr Jícha, Milan Šafa Šafařík, Lucka Urxová, Bára Vechová, Roman Vodouch Vodička, Michal Karel Železný;

HO jiné a jiní - Miroslav Dříza, HO Mšeno; Zdeňka Kaprhálová, Praha; Sláva Krob, Hokej Praha;

Ti co šli kolem, přišli, pobýli a popili – Radek Brajer; Jiří Cikán Novák; Miloš Renner, HO RAC; Pavel Pájka Rýva; Jiří Prcas Slavík; Markéta Svobodová; Andrea Valešová, HO D.Žleb; Monika Zikmundová, Praha a několik dalších.

-pj-

Jonsdorf – lezení v Lužici

Slunnou, předposlední říjnovou neděli jsme s Bukym vyrazili do míst mezi Dolní Světlou a Jonsdorfem. „Nachcípáný“ Kýsa se vracel do Prahy a já s vizí pěti příštích víkendů zasekaných J stavbou lezecké stěny u nás v Srbské Kamenici (o té něco příště) jsem ochotně souhlasil s další mapovací výpravou.

Od parkoviště v Dolní Světlé to je na státní hranici s cykloturistickým přechodem slabých 15 min chůze (v mapách se také objevuje název Krkavčí kameny), už ale po cestě se nabízí výhled na jeden ze zdejších skvostů – Falkenstein (viz obr.)

Nádherná věž, zbytky vytesaných schodů ukazují, že už kdysi byla zpřístupněna pro turisty. Velký výběr cest spíše lehčího charakteru. Hned kousek vedle je na upravené náhorní ploše Sokolík – mohlo tam kdysi být nějaké posezení s občerstvením a krásným výhledem. Kratší, převážně lehčí cesty.

Za čarou, asi po 10 min chůze s kopce, se přijde na rozcestí, kde vpravo je jediná zpřístupněná věž – Schalkstein. Nejhezčí cesty vedou asi od jihu a jihozápadu, ať několik osem hned po příchodu k věži (viz obr. – Bukymu se z díry moc nechtělo), tak o něco lehčí cesty pod sláněním z předskalí. V přístupu k několika dalším věžím bohužel brání cedule s celoročním zákazem vstupu do NSG – přírodní rezervace. Rozhled odsud je také úžasný, na Jonsdorf, další spousty věží nad ním, či zpět přes údolí na skupinu skal s chatou a vedle na Jonsdorfského mnicha - ten byl naším posledním cílem. Museli jsme zpět do údolí, kde jsme si teprve teď všimli starých ferrat, po kterých se dalo dostat ke zmíněné chatě.

Až dosud nám byl zdejší pískovec svou strukturou známý a blízký, dokonce je díky zvýšené tektonické činnosti v minulosti značně pevnější, než třeba v Labáku. Na Mnichovi jsme se ale setkali se strukturou typickou pro Oybin – spousty oblých i ostřejších krystalů, oblé kompaktní tvary. Prostě lezecky stylově blíží k Jizerským horám. Nicméně i Mnicha jsme vybojovali (viz obr. – *Buky a první kruh*) a poseděli na jeho úžasně, odevšad převíslé hlavě, kam vede pět různých výlezů.

Určitě doporučuji návštěvu, klidně s celou nelezeckou, či méně lezecky zdatnou rodinou, přáteli... Krásná příroda, nad Jonsdorfem další desítky věží. Cesta je zvládnutelná i pro kočárek.

Σ: Falkenstein - Beute VIIIb – Buky, já; Alte Weg II – oba jen tak Sokolík - Východní sokolík – Buky, já
Schalkstein - Käuzchenwand VI – Buky, já; Jagd var. VIIIc – Buky
Jonsdorfer Mönch - Goodbye und Amen VIIIc (těžké) – Buky, Alte Weg IV (ale spodek humus!) – já na druhém

Přístup: Autem do Cvikova, přes náměstí směr Mařenice, v Mařenicích doleva a přes Juliovku do Dolní Světlé až na horní konec, kde silnice končí a je velké parkoviště. Režim na hraničním přechodu: duben – září 6 – 22 hod, říjen – březen 8 – 18 hod.

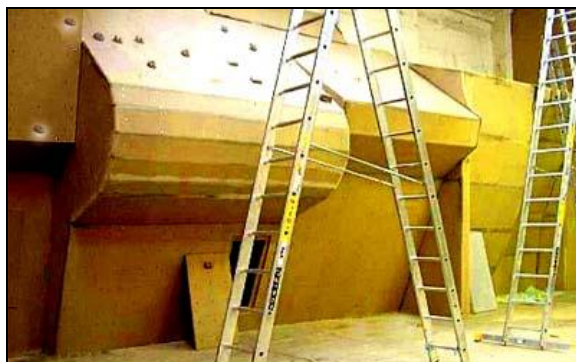
Petr Pítrš Kočka, CAO Děčín

Lezecké centrum Holešovice

Jak jsme vás již informovali v minulém čísle CAO News, v Praze Holešovicích finišují práce na otevření zcela ojedinělého lezeckého centra. Ojedinělost nespočívá pouze v jeho velikosti, ale zejména v KOMPLEXNOSTI nabízeného vyžití: bude zde lezecká stěna a bouldrovka, stěna na drytooling, dětský koutek, lezecký obchod a bazar, restaurace, bar, horoškola..

Ani uspořádání a profily stěn nebudou úplně běžné. Bouldery budou mít dolezy podobně jako v přírodě, lezecká stěna bude připomínat množstvím nových profilů a sloupů malé skalní město.

Vše nasvědčuje tomu, že se podaří dodržet i stanovený termín otevření – ještě v tomto roce. Za stavbou stojí silný sponzor, takže vstupné nebude vybočovat ze standardu obyčejných lezeckých stěn. Více se již brzy dozvíte na LEZCI.cz..

Obrázek ze stavby bouldrovky

POLÍNKO – pěkný kus práce

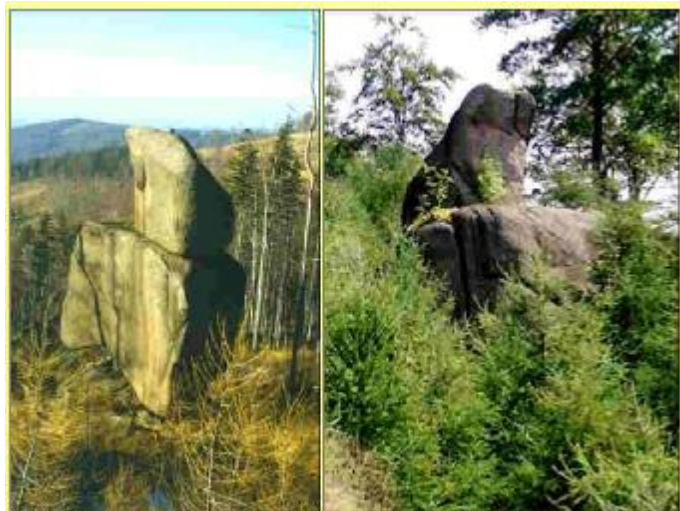
V neděli 10. října jsem navštívil s partou z Mariánek všemi doporučené Polínko. Na mapě tyto skály najdete pod jménem Polínský vrch. Tento bývalý žulový lom se nachází 40 km od Plzně v blízkosti silnice směr Karlovy Vary. Stěny jsou vystavené na jih a viditelné z obce Polínka a Krasy. Výška stěn je sice jen 10 až 20 metrů, ale na šířku je stěna dostatečně dlouhá, aby jste si tu zalezli celý víkend. Cesty jsou osazené nýty a přímo pod skalami je tábořiště bez vody. Klasifikace cest je od 3 do 8+. Nové cesty a RP přejezy byly převážně vylezeny v letech 2001 - 2002. Původní skobovačky byly vylezeny v roce 1975 převážně lezci L.Zalabákem, J.Novotným, Z.Kopolentem, J.Moulisem, V.Novotným, J.Novotným, P.Petrlem, J.Petříkem, J.Machem, M.Heinem a O.Heinem. Tyto cesty byly taktéž přenýtovány.

Oblast opravdu stojí za návštěvu, obzvláště v těchto zimních dnech. Dalo to kus práce, osadit celý masív nýty a slaňáky (řetězy) a opravdu se to povedlo. Všem, co se na tomto díle podíleli za všechny děkuji a přeji mnoho dalších pěkných výstupů.

Pavel Kýsa Bechyně, Praha

Kauschkova věž zarůstá..

Kauschkova věž. Na snímku vlevo při pohledu z cesty v roce 1997 (foto © Otto); na snímku vpravo postupné zarůstání věže – stav v roce 2003 při pohledu zdola (foto © Vladimír Vršovský).

Kauschkova věž – nejobtížněji dosažitelný vrchol, jediná opravdová jizerskohorská věž, pro horolezce a milovníky Jizerských hor opravdový symbol zdejšího lezení (společně s věží Zvon). Ještě v „novém“ průvodci z roku 1999 se dočtete, že „věž je dobře viditelná asi 30 m pod cestou..“.

Dnes nevidíte ani to málo, co je vidět na druhé fotografii. Stromy rostou nejen v těsné blízkosti kolem věže, ale i na jejím vrcholu. Pravda, většinou jde o modřiny, takže až na zimu shodí jehličí, možná se „Kauschka“ alespoň na chvíli ukáže.

I tak docela smutný pohled...

Stěna Sporného potoka

Nové, méně známe či zcela zapomenuté oblasti, lákají stále více lidí. Sportovní lezení zde asi nikdo hledat nebude, ale tato místa nabízí něco jiného – klid, krásnou přírodu, zážitky z objevování neznámého i zajímavé chvíle nad vrcholovou knihou, kde se dočtete, kdo z dalších lezců patří mezi stejné potrhle jedince, jako jste vy..

A tak už tak nepřekvapí, když potkáte na Ptačích stěnách lezce z Prahy nebo že v Tašově, pár dní po „odtajnění“, někdo buší novou cestu.

Mezi ty hodně neznámé věže (qvaky) na severu Čech patří Věž Sporného potoka. Nespadá vlastně do žádné zdejší oblasti, protože leží tak nějak mezi (nejblíže je Sněžník). Nyní se vyplatí zavítat do těchto končin ještě o něco více. Jen kousek od věže byl „zprovozněn“ nový masív (polověž) Stěna Sporného potoka.

David Nehasil nám napsal: „...dal jsem na web vrcholky.cz cesty na věž Sporného potoka i novou stěnu přímo u potoka. Je to stěna u cesty asi 50 m od kládového mostku přes Sporný potok. Já to hledal asi hodinu a vylezl na to celkem třikrát, než jsem našel plastovou krabici na chleba a v ní knihu. Už jsem tam dal novou krabici i s tyčkou, takže se už nikdo nezmylí...“

Starou cestu na Stěnu Sporného potoka udělali již 23.7.2000 lezci z Německa: **Heinz Kittner**, **R.Haken** a **H.Gliniorz**. Vede vlevo v J stěně spárkou na blok a vpravo položenou stěnou na vrchol.

(Malá poznámka: Název potoka, který je klíčem k nalezení věží je v mapě uváděn jako Sporný potok, někde jako Spurný. Vyberte si..)

Pěkné bloudění a šťastné objevování :o))

Nová cesta na Zvon!

Nu, a když už jsme se několikrát zmínili o Jizerkách, tak teď se posadte: V neděli 31. října 2004 se nové cesty dočkal i nádherný ZVON!

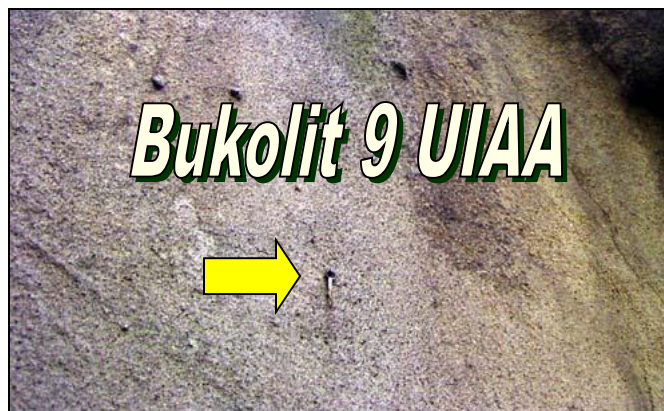
Postarala se o to trojice excelentních lezců: **Petr Špek Slanina** (na snímku), **Václav Šatava** a **Luděk Šlechta**.

Nová cesta nese název BUKOLIT a jedná se vlastně o dolezení 12 let starého projektu vpravo od Dvojspáry (jistě si vzpomenete na onen malý kroužek se starou steřelou smyčkou, který ve stěně působil spíše jako kanadský žertík). Klasifikace byla navržena jako 9 UIAA..

Pánové, klobouk dolů!

Jizerské hory, Zvon. Vlevo vede Dvojspára (Stará cesta), v rámečku je kruh nové cesty Bukolit 9 UIAA. (Bukolit vyjadřuje poměrně výstižně po čem se leze – není to tak úplně břízolit, ale něco hodně na ten způsob :o))

A tady je zvětšenina hrubé omítky Bukolitu. Šipka označuje původní kruh. Nad něj lezci přidali už jen jeden BH..

Foto © **Zdeněk Vaishar**, CAO Děčín

Lezecká zahrádečka na Juvalu

Jan Jéňa Paul psal kdysi v jednom z čísel CAO News o zajímavé lezecké oblasti přímo pod Messnerovo hradem. My se letos shodou okolností ocitli pod hradem Juval právě v předvečer narozenin hradního pána **Reinholda Messnera**. Že bude další den slavit šedesátku

jsme se dozvěděli v městečku Naturns, kde jsme parkovali. Ihned nás napadlo Reinholda navštívit a položit mu pro náš plátek alespoň pár otázek. Bohužel jsme na hrad dorazili pozdě. Hrad už byl zavřený a Messner fuč. Možná to bylo tím, že jsme se nemohli dřív utrhnout od zajímavého lezení, které nabízí právě ona „klettergarten“. Tak snad příště. Ale zalezli jsme si parádně..

Pro připomenutí:

Klettergarten JUVAL – Naturns/Naturno 554 m

Z Merana směr Schnalstal, v Naturnu lze zaparkovat buďto před hotelem Schnalserhof nebo přímo u odbočky na hrad Juval. Odtud asi pět minut ke skalám (nezkracujte si cestu přes soukromý pozemek).

Jedná se o granit a najdete tu téměř stovku rozličných sportovních cest. Výška stěny je až 80 metrů (tři lanové délky), většina cest je mezi 20ti a 30ti metry. Jištění borháky po dvou metrech, průvodce visí v malé jeskyni, kde je i posezení a nějaká mučidla pro ty, kteří nemají dost lezení.

Nám se některé cesty zdály trochu oklouzané, ale možná to byl jen nezvyk po týdenním lezení na vápně. Každopádně pozdravujte Yetiho, eh, vlastně Reinholda.

Chára – Kudrnáč - Vaishar

NADELMARCH & Co. v Direkte Superlative

Další z velice úspěšných společností zabodovala v sousedním Sasku. Nešlo tentokrát o novou cestu, ale o parádní přelez jedné z opravdových klasik: Cesty Přímá Superlativa IXc na Grosser Wehlturn v Rathenu. A kdo se za touto společností skrývá? Je to přímo v názvu: **Miloš Jehla Jehlička** a **Jarda Maršík ml.**

Milošovi se navíc podařilo cestu vylézt stylem OS, Jardovi RP!

Popis celého výstupu včetně pěkných fotografií naleznete na stránkách lezec.cz v již XXXI. dílu Maršíkova brilantního seriálu „Lezení v Sasku“.

Gratulujeme!!

Pozor na Švýcarsky!

Naši kamarádi ze Slovenska se bohužel nemohli zúčastnit „Podzimního lezení“ na Bořni kvůli pracovnímu vytížení. Napsali nám ale, jakou poučnou příhodu zažili na švýcarských hranicích při návratu z Finale Ligure:

„Ahoj ahoj, mrzí nás, že sme sa nemohli dostaviť na vašu akciu, aj keď sme sa tešili. Petrík je momentálne v Zlíne a ja sedím tiež v práci. Dúfam že si to užijete miesto nás a poriadne to tam roztočíte. Z Finale sme docestovali O.K., len na Švajčiarských hraniciach nás zadržali kôli vreckovému nožiku, ktorý sa dal otvoriť jednou rukou. Zaplatili sme kauciu 100 eur, za nevedomosť a nožik nám zobrali. A to že sme ochotní. Mali sme platiť 600 eur, ale uprosila som policajta. Inak u nás je už dosť zima a nastal čas na halové popoliezanie. Tak sa lúčime, ozveme sa zase niekedy. Ďakujeme za všetko a radi spomíname.“ **Papa Zuzka Halmová & Peter Oleš**“

** Zachyceno na vlnách internetu **

Klenot se jmenuje **Paní Žihová**

(<http://dagles.vz.cz/zihova.htm>)

Ochrana horolezeckého materiálu. Snad každý ví, jak je důležité chránit náš drahý a milý materiál před nepříznivými vlivy. Jistě si každý dává pozor na hejkaly, víly, skřítky, trolly, uhranutí lasicí, negativní vibrace a další. Poněkud opomíjené je nebezpečí, které hrozí zejména botám od trpaslíčků a hlavně trpaslic. A přitom tyto, v zásadě milá a neškodná stvoření ženského pohlaví i hlavy, dovedou napáchat nepěknou paseku jak na mýtině, tak i v botách! Jako ochrana se (krom samozřejmého recitování ochranných manter) u některých jedinců osvědčuje jako preventivní opatření před útokem podobných bytostí vylézajících z různých koutů zejména za našeho probuzení i řešení osobní - **přestat chlastat...**

*S laskavým svolením webmastera **Mr. Jana Autsajda Puše***

Nu, a ještě něco pro **Tomáše :o)**

Beze slov. Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

LISTOPAD 2004

- 1.11. Jiří Kilroy Chaloupka, HTW Děčín, předs. oddílu
- 1.11. Adam Lošťák, CAO Děčín
- 2.11. Rostislav Sedliský, HUDY sport
- 2.11. Leoš Letoš Dvořáček, Horoklub Chomutov, p.o.
- 6.11. Ivo Fompe Nový, KPH Děčín
- 11.11. Tereza Řeháková, CAO Děčín
- 12.11. Petr Kučera, CAO Děčín
- 15.11. Jana Pospíšilová, CAO Děčín
- 21.11. Josef Hozák, SK Děčín, předseda oddílu
- 21.11. Libor Turbo Svoboda, CAO Děčín
- 28.11. Ladislav Frabi Freiberg, CAO Děčín
- 29.11. Pavel Buky Henke, HK Varnsdorf

**Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme – ať
Vás štěstí a úsměv provází na každém kroku..**

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 6.11. **Běh Labákem.** Tradiční běh pořádaný HK Děčín. Start je od horolezecké chaty tak, aby to stíhali ti, co přijedou vlakem.
- 20.11. **Noční OB; Běh na Chlum; Výstup na Jedlák.** Více než nabytý den a potažmo i celý víkend. Ale alespoň je z čeho vybírat.
- 21.11. **DryMixTooling.** Třetí disciplína Alpiníady, Černolice. Leze se v mačkách a se zbraněmi s horním jištěním.
- 27.11. **Poslední slanění.** Nejtradičnější z tradičních lezeckých akcí. Letos opět na horolezecké chatě v Dolním Žlebu.
- 27.11. **Běh Výpřež – Varnsdorf.** Tvrdá akce pro opravdové drsnáky. Pořádá HK Varnsdorf.
- 4.-5.12. **Rallye Krkonoše.** Závěrečná rozhodující disciplína Alpiníady 2004.
- 23.12. **Vánoční Bořeň.** XIV. ročník. Vlakem do Kyselky, lezení na Bořni, odpoledne posezení v restauraci v Kyselce s cestovním vánočním stromčkem a malými dárky.
- 31.12. **Oslava Silvestra**

V příštím čísle CAO News

- Bát se budeme při přelánění Macochy
- Vylezeme na Vysoký kámen s Lubošem Třebou..
- S ilegální skupinou Smutzige Kind zdoláme Fisteraarhorn
 - Nové cesty
 - Pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 1.12.2004!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Tak ještě telegraficky:

- Jsme zase tam, kde jsme byli – restaurace **BARABŮZNA** je v OFFu, hledáme schůzovní místnost...
- **Michal Myšák Maděra** (Londýn) nezávazně přislíbil poslat nějaké drby z lezení za „velkou louží“..
- Děčínští horolezci se opět schází v sauně v Plaveckém stadionu Děčín. Každé pondělí (mimo svátků kdy je moc narváno) od 18,00 hod. Lze koupit permanentku (levnější).
- **Jiří Petrini Petřík** poslal fotografii nového (čerstvě vyměněného) kruhu na přeskoku „Čelem proti zdi“ na Skříň v Labáku. Už se nikdo nemusí bát skákat!
- V Jetřichovicích, nedaleko věže Skalní kaple, došlo letos k zřícení skal - spadnul vedlejší masív. Informoval nás o tom **Pavel Kýsa Bechyně**.
- Vyhlášená Špekova cesta na Dračí věž v Hruboskalsku s názvem „50 růží“ Xa má první přeлез. V sobotu 11. září 2004 se to podařilo **Kubovi Cicvářkovi** stylem AF.
- Zájemci o zimní táboření se 19.-21.11.2004 sejdou pod skalní věží Žralok. Již po 21. pořádá **Petr Rysák Vránek**.
- A **Pavel Kýsa Bechyně** má ruku v sádře. V Rájci byl cudně shozen během jednoho prvovýstupu...

PAMATUJ!

**Čtyři z pěti instruktorů lezení doporučují CAO News,
jako jedinou povolenou umělou pomůcku :o)**

Hodně sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR, POZOR!!

PŘÍŠTÍ SCHŮZKA PROBĚHNE VE STŘEDU 1. PROSINCE 2004 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI ??? V DĚČÍNĚ... (PTEJ SE KAMARÁDŮ)

NA PROGRAMU BUDE:

POKLADNÍK A ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY ..

NĚ, ŽE NEPŘIJDETE!!

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

